

У тебе ще рано,
у тебе зоріє,
виринає сонце,
о́круг блакитніє.

Ще ніхто журбою
тебе не пригніт,
ще крізь шкла рожеві
дивишся на світ.

Ще весна у тебе
дивная цвіте,
день за днем весілля
й радощі несе.

Із сміхом лягаєш,
Із сміхом встаєш,
день у день спокійно,
щасливо живеш...

А коли часами
набіжить тоск і
і дрібну сльозину
в оці витиска,

то і ся хмарина
в твоїм небосклоні
никне і щезає,
мов мара в просонні.

Тож, бігме, не знаю,
що тобі бажати,

коли все вже маєш
й більше будеш мати.

Хіба побажаю,
щоб не почорніли
твої шкла рожеві,
щоб не помарніли
ті надії красні
і дні, досі щасні...

Щоб твій обрій синій
синім все лишився,
щоб покровом чорним
ніколи не вкрився.

Львів,
д. 20 жовтня 1895

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966